

larından dilediğine ayırmasını inkâr ediyor ve sanki diğer insanlar Allah'ın yaratığı değilmiş gibi peygamberliği sadece kendilerine has kılıyorlardı.

Yahûdilerin kitaplarında dikkati çeken diğer bir hususta peygamberleri yalan, hile ve büyük günahları işlemekle tavsif etmeleri (suçmaları)dır. Yine Yahûdiler, İbrâhim'e yalan, Yakub'a hile isnat ediyorlar, Lut'un iki kızı ile zina ettiğini ileri sürüyorlar, Harun'un da İsrail oğullarını buzağıya tapmaya çağırdığını iddia ediyorlar, Davud'a, Oryan'ın karısı ile zina etti iftirasını atıyorlar, Süleyman hakkında, hanımlarını hoşnut etmek için putlara taptı yalanını uyduruyorlardı... Kur'an, bu iddiaların hiç birini desteklemeksizin sadece bu peygamberlerin kimselerini hikâye ediyor. Zaten Kur'an'ın Tevrat'tan üstün olan tarafı da budur. Peygamberlerin, bu ve buna benzer iftiralarla nitelendirilmesinin, takva sahibi mü'minlerin ruhunda bir takım aksi te'sirler bırakması ta-

biidir ve mü'min kendi kendine şöyle diyebilir: Allah'ın resulleri ve peygamberlerinin hâli bu ise, onlar gibi hareket etmemiz bizim için de günah olmayacaktır. İşte bu düşünce, hasta ruhlu insanların günaha dalmak için istismar edebilecekleri bir tutamaktır.

(Devamı var)

(1) Bu bölüm, Afif Abdülfettah Tabbâre'nin, el-Yahûd fi'l-Kur'an, Beyrut, 1966 (I. baskı, s. 211-217) dan tercüme edilmiştir.

(2) eş-Suarâ, 13. Bu bölümde geçen âyet mealleri, H. B. Çantay'ın Kur'an-ı Hakîm ve Meâl-i Kerim'inden alınmıştır.

(3) «Tevrat'ta Resulullah (s.a.v.)'ın vasıflarına dair olan kısımları.» (Kur'an-ı Kerim ve Meâl-i Kerim, İstanbul, 1965, I/128.)

(4) en-Nisa', 46.

(5) Evli zanlıların taşlanması hakkındaki hükmü.

(6) el-Mâide, 43.

(7) Âl-i İmrân, 93.

(8) Buhâri ve Müslim rivayet etmişlerdir.

(9) en-Nahl, 36.

BİRLİK OLALIM

MİLLÎ DERTLERE MİLLÎ DERMAN,
MİLLÎ DAVÂLARA MİLLÎ FERMAN,
İNANIR BUNA İMÂNI OLAN,
DOSTLAR, GELİN HEP BİRLİK OLALIM.

DİNSİN ARTIK ÇEKİLEN ACILAR,
HOR GÖRÜLMESİN ÖRTÜLEN BACILAR,
İMÂNLILAR KATILIR BU KERVANA,
DOSTLAR, GELİN HEP BİRLİK OLALIM.

MİLLETİMİN YOLU ÇİZİLMİŞTİR, KUR'ANDAN,
ALLAH RAZI OLSUN DİNLEYENDEN, YAYANDAN.
FAYDA GELMEZ, BİZE RUSYA'DAN, U.S.A. DAN,
DOSTLAR, GELİN HEP BİRLİK OLALIM.

Dr. Halil ÇETİN
Karabük

Pedagoji

PEDAGOJİ GÖZÜYLE KUR'AN-I KERİM

-II-

Hüseyin VAROL
İzmir İ. H. O.
Öğretmeni

YLE ise burada bir SIR var, ...her insan'ın yalnız ve yalnız Rahmeti İlahî'ye sığınma zarureti sırrı. Evet bütün yolların kapısı yalnız oradan açılmaktadır. O halde her insan kalbini o kapıya tokmak yapmalı, her vuruşta ALLAH! ALLAH! diyerek O kapının sâhibinin ismini yâdetmelidir, zira O kapı her çalana açılan yegâne kapıdır.

Allah'ın Hz. Muhammed'e olan İlahî sevgisi, kula olan sevgi ve merhametinin bir tecellisidir. Allah O'na: habibim demiştir, O da: Ümmetim Ümmetim demiştir. Ümmetine bağladığı bu sevgisinin bir ucuyla da O, Rabbına bağlıdır, bu bağ KURAN'dır. Bir ucu en yücelerdeki yüce Allah'ın zât'ı kudsîyetindedir; diğer ucu ise Kâinattaki bütün insanların herbirinin kalbine ayrı ayrı kanallarla muttasıl bulunmaktadır.

Mâlumdur ki: her canlı gibi, bizim dünyamız da madde ve ruhdan ibârettir, görülebilen her şey maddedir. Maddeleri hareket ettiren RUH, Allah'ın emrindedir, Yeryüzünün ruhu ise KUR'AN'dır, her insan, gönül bağından bir telefon sebekesi gibi bu Kur'an ipiyle ALLAH'a bağlıdır, onun için Kur'an'la alâkasını kesen her insan Allah'la olan bağlantısını kesmiş demektir, bu bağlantıdan kurtulan her kalp; kendine lâ-yık olan o yüksek yerden, süflî yere düşecektir ve o düştüğü zemindeki onu bekleyen İBLİS'in eline geçecektir, İblis ise eline geçirdiklerini, kendine lâ-yık olan yurduna götürmek için her imkâna sâhiptir. Onun ana yurdu bilindiği gibi CEHEN-NEM'dir. Kendine ebedî yoldaş olacak ne kadar çok insan bulabilirse o kadar bahtiyar olacaktır.

Halbuki insan kendi eliyle bu bağlantıyı kesmeseydi onu hiç bir kimse kesemeyecekti. Çünkü gönül bağı herkesin kendi

elindedir, hiç bir mahluk oraya yetişmeye muktedir değildir. O bağ kendiliğinden kopmayacak kadar da sağlamdır, zira Allah'ın bağıdır O. Onun içindir ki: Allahu Teâlâ, Âli İmran sûresinin 103 ncu âyetinde: «HEPİNİZ ALLAH'IN İPİNE —Kur'an'a— SARILIN» demiştir. Aslında bu ip hiç kopmaz. Hatta insanın kendisi bile koparamaz, yalnız O'nun gönül bağına bir ucuyla vidalanmıştır, bu vida insanın kendi aklısıdır bu akıl da ona, gene Allah tarafından iyiye kullanması için verilmiştir, yâni normal yöne çevirmesi için. Eğer ters çevirirse, gönül bağına bağlanan ilâhî ipin ucu boşanacaktır. Bir kalpte aynı anda iki zıt sevgi yaşayamaz, bir vidanın aynı anda iki zıt taraf çevrilemediği gibi, Allah insana akıl verdiği için, Yeryüzünün Ruhunu; görülüp okunabilen ve bu akıl ile anlaşılabilen mâhiyette, Cebrâil vasıtasıyla yer yüzüne indirmiş, Hz. Muhammede emânet etmiştir. O da bu Dünyadan göç ederken: «Ey insanlar! size iki şey bırakarak gidiyorum: O ikisine iyi sarıldığınız müddetçe hiç sapmadan Allahın yolunda yürümüş olursunuz, o iki şey: KUR'AN, ve O'nu açıklayıcı mâhiyette olan SÜNNET'tir.» diyerek bu iki şeyi bizlere emânet edip gitmiştir. Dolayısıyla her müslümanım diyen Kur'an'ın muhafızıdır.

Netice olarak müslümanların en mukaddes şeyleri: ALLAH, KUR'AN ve HZ. MUHAMMED (aleyhisselâm) ile O'nun yoludur. Bu yolun ismine «İSLÂM DİNİ» diyoruz. İnsan için mukaddes sayılan başka şeylerin hepsine de gene bu yoldan gidilir. Bu mukaddesât'a en yüksek değeri veren her insan, bütün mukaddesâtını değerlendirmiş demektir, ki bu da: O mukaddes şeylerimizi kendi canımızdan ve cânânımızdan daha çok sevebilmekle ve daha üstün tutabilmekle mümkün olacaktır. Aklını iyiye kullanıp ta o mukaddesâtımızın maddî ve mânevî kıymetlerini anlayanlar bu hakikatı takdirle karşılamışlar ve onların azameti önünde hürmetle eğilmişlerdir. Hatta: «Sana muâsır bir cücut olamadığımdan dolayı müteessirim ey MUHAMMED (s.a.), Muallimi ve nâşiri olduğun bu KİTAP, senin değildir; O, Lâhûtî'dir. Bu Kitab'ın İlâhî olduğunu inkâr etmek, mevcut ilimleri inkâr etmek kadar gülmüştür. Bunun için beşeriyet senin gibi mümtaz bir kudreti bir defa görmüş, bundan sonra bir daha göremeyecektir. Ben huzur-u mehâbetinde kemâli hürmetle eğilirim.» diyerek nice Bismarklar, Moris'ler (Maurice), Edward Gibbon'lar, Carlyle'ler ve John Davenport'lar ...bile şu zamânın Müslümanlarının hakkıyla takdir edemedikleri bu mukaddesâtımız önünde takdir ve hürmetle eğilmişlerdir.

Yedinci maddede, Yerin dibine bir tünel açsan, Göğe merdiven kurasan onları imana getirecek bir mucize daha getiremezsin ve onları müslüman yapamazsın; gibi hârika misallerle, Hidâyetin ancak Allah tarafından gelebileceğini, Allahu Teâlâ Resulüne, çok güzel ve belîğ bir şekilde ifade etti.

Yâni; iman etmiyen insanlara ne yapsan fâidesizdir, tıpkı yere tünel kazmak ve göğe merdiven dikmek gibi, fayda vermeyecek bir şey'e uğraşıp ta kendini üzme diyor Allah, bu hakikatı bilmiyenlerden olma diyor o'na.

«EĞER ALLAH İSTESEYDİ BÜTÜN İNSANLARIN HEPSİNİ HİDÂYETE —giden yola— GÖTÜRÜRDÜ, ÖYLE İSE SAKIN CAHİLLERDEN OLMA!»

8 — Bu İlâhî sözlerden pek kolay anlaşılacağı gibi; böyle mühim dâvâlar karşısında insanlar iki gruba ayrılmaktadır, ezelden beri böyle

olmuş ve gene de böyle devam edecektir. Bir grup o dâvâyı benimseyip kabul edecek, ikinci grup ta O'nu beğenmeyip kabul etmeyecektir.

«SÂDECE İŞİTMESİ OLANLAR DÂVETE İCÂBET EDERLER, ÖLÜLERE GELİNCE; ONLARI ALLAH DİRİLTİR SONRA DA HEPSİ O'NUN HUZURUNA ÇIKARILIRLAR.»

Bu âyet şöyle demek ister: Ey Muhammed! İyi bil ki: getirmiş olduğun bu Dini İslâm karşısında insanlar iki gruba ayrılır:

a) Basireti olup görebilen, hakikatlere kulaklarını açıp duyabilen, aklını çalıştırıp doğruyu eğriden, Hakkı bâtıldan ayırabilen ve vicdânının sesini işitip kalbine ve gönlüne NURU-İLÂHÎ'yi dolduranlar... İşte sadece bunlar senin dâvetini kabul edecek ve İslâmın şerefiyle Cennetimi şereflendireceklerdir. Bunlara âyetlerimi okuyuvermen ve tatlı bir şekilde dine dâvet edivermen yetecektir.

b) İkinci grup insanlar ise bütün bu sıfatlarını kötüye kullanan, âyetlerimi ve hakikatları görmezlikten gelen, Kur'an'ın sesini duymazlıktan gelen, şeytânî his ve arzularının tûfânından ve tuğyânından dolayı vicdanlarının sesini duyamıyan, kalplerini Nuru-İlâhî yerine, Rahmetimden kovduğum ve kendilerinin düşmanı olduğunu söylediğim mel'un şeytan'ın arzu ve istekleriyle besleyen, vesveseleriyle dolduran o ölü mesâbesindeki insanlardır ki: onlar ancak öldükleri zaman dirilecekler ve akılları başlarına o zaman gelecektir ...ama iş işten geçmiş olacaktır, o zaman hepsi benim huzuruma getirilecekler, onların hesabını yalnız ben soracağım.

İşte bu grup insanların basiretleri sönmüş, alıcı cihazları küflenip çürümüştür, ne kadar çalışsan hiç fayda verirmi? Boşuna kendini bunlar için hiç üzme. Birinci grup insanlar, bu ikinci grup insanlarla mücâdele edip onlardan eziyet görmeselerdi Cenneti ve Rızamı kazanabilirlermiydi? Öyle ise Cahillerden olma!. Allah isteseydi bütün insanları doğru yolda yürümeye mecbur ederdi, o zaman herkes ister istemez hidâyete erer ve Cennete girerdi, Cehenneme gidecek olmayacağı için onu yaratmaya lüzum da kalmazdı.

Fakat hikmeti İLÂHÎ öyle istemiştir ki: Her insan sâhip bulunduğu aklını, kendi irâdesiyle kullansın, istediği yola gitsin, kimi zâlim olsun kimi mazlum, mazlum mağduriyetinden dolayı Cennete, zâlim de zulmünden dolayı Cehenneme girsin. Kimi fakir olsun kimi zengin, kimi tembel olsun kimi çalışkan, kimi iyi olsun kimi kötü, kimi kâfir olsun kimi mü'min ...v.s. de kişi ameli kadar ya ceza görsün veya mükâfat, Adâleti İlâhî de herkesin payına zerre kadar şaşmadan vererek böylece tahakkuk etsin. Nihâyetinde Rızâyı İlâhîyi kazananlar Cennetine girip ebedî saâdete dalsınlar, gazabını seçenler de müstahak oldukları Cehenneme gidip ebedî azâbını tatsınlar.

İşte Hikmeti İlâhî böyle tecelli etmiştir, kıyâmete kadar da değişmeyecektir...

H A T İ M E

Ey müslüman, ey Hz. Muhammed'den emâneti teslim alan Hak yolunun yolcuları ve onların torunları! Allah'ın en sevgili kulu ve Resulü olduğu halde, geçmiş ve gelecek bütün günahlarını affedip, hiç kimseye vermediği en yüksek Cennatı Adni'ni, Firdevs'ini, Fazilet'ini, Vesile'sini, Havz'unu ve Kevser'ini O'na verdiği halde neden O habibine bu derece

eziyet ettirdi, ezâ ve cefâlar çektirdi, vatanından, yerinden ve yurdundan kovdurdu Cenâbı Hak acaba?!...

Bu terbiye, bu tâlim ve tecrübeler, bu üzülmeye ve teselliler... Bu sabır ve sebatlar, bu tehdid ve itablar ve bu zaferler.. ve.. ve.. ve...

Evet ey şerefli müslüman: Bu hikmeti Resulullah kendi sözüyle: «Ulemâ enbiyâ'nın vârisleridir» diyerek açıklıyor, yani: Peygamberlerin hepsinin müşterek dini olan İslâm Dini'ni ulemâ ihya edecek ve dâvâyı sürdüreceklere demektir. Nasıl sürdüreceklere, neyi örnek alacaklar? sorusuna da bizzat Allah şöyle cevap veriyor: Ahzab sûresi, âyet 21:

«Celâlim hakkı için muhakka ki size Resulullah'da pek güzel bir örnek vardır, Allah'a ve son güne ümid besliyerek Allah'ı çok zikreliyen kimseler için.»... Demek ki bize örnek olabilmesi için Allah, sevgili habibini her türlü cefanın nişânesi kılmış, hayatını bize örnek olarak vermiştir. Canım cânânım sana kurban, sana olsun binlerce salat ve selâm ya Resulallah. Ey Allahım! bizleri O'nun şefâatına lâayık, senin Rızâi-Şerefine nâil olanlardan eyle, üzüntüye düşmeden, sevincin; felâkete uğramadan, selâmetin; nedâmetten önce hikmetin; darlıktan önce varlığın; fakirlikten önce zenginliğin; hastalıktan önce sağlığın; ihtiyarlıktan önce gençliğin; ölmeden önce hayatın kadrini bilenlerden eyle bizleri!. Âmîn.

HİKMET ÇİÇEKLERİ

Yıpratmamış bu milleti binbir muhârebe;
Kanûnu örfe zıt kılarak yıktılar bizi!..

Gene üç kıt'a bizimdir.. hele geçsin bir asır;
Başka yıldızları tercih edecek milletler!..

Bizim millet sükûtüdür.. sükût ikrârı bildirmez..
Batar devlet.. eğer oynarsanız millî irâdeyle!..

«Dil annemin sütüdür!» derdi iftiharla babam;
Yalancı emziğe döndürdüler bugün dilimi!

Hor görür milleti.. (biz halkız!) der;
Tanımaz Hâlik'ı küstahcasına!..

İş bekliyordu milleti.. (tedbirliyim!) deyip;
Kıldırıldı on küsur sene hazret, salât-ı havf!..

Evet.. dedim sana, gütmek kolay değil sürüyü;
Neden davul çalıyor, çoban, kaval yerine?..

Bir demir leblebi ağzında bu neslin dolaşır;
Takma dışden de beter.. takma dilin lezzeti yok!..

Baktım ki hissiyatımı tebliğden âcizim;
Sundum demet demet size hikmet çiçekleri!..

Dr. Cahid ÖNEY

Tarih

Selçuklular Tarihi Hakkında Araştırmalar ve Tenkidler

Malazgirt Zaferi

ve

Alp Arslan'ın İmamu

— IV —

Prof. Dr. Osman
TURAN

LPARSLAN'ın kazandığı büyük Malazgirt meydan muharebesi Türk-İslâm tarihinde bir dönüm noktası teşkil ettiği için bu büyük sultan tarihte tebci edilmiş; şahsiyeti ve hayatı hakkında da bir takım kerâmet rivâyetleri ve efsâneler de meydana çıkmıştır. Bizans imparatoru Romanos Diogenis büyük ordusu ile Malazgird'e vardığı zaman yalnız zafer kazanmayı ve Türkleri Anadolu'dan çıkarmayı düşünmüyor; bizzat Selçuklu payitahtını ve Hilâfet merkezini de almak kararında bulunuyordu. Bu sebeple de askerinin azlığı ile endişeye düşen Alp Arslan'ın sulh tekliflerini de gurûrla red ediyordu. Bu durumda muharebe mukadder olmuştu. Alp Arslan, siyasî ve askerî kudreti, cesareti yanında, yüksek ideallere ve husûsiyle İslâmiyete de çok fazla bağlı bulunuyordu. Bu büyük Türk ve İslâm gazisi yanında daima Buharalı Ebû Mansûr Muhammed bin Abdülkerim adlı bir din âlimini bulunduruyordu. Biri devlet ve diğeri din adamı olan bu iki şahsiyet Fâtih Sultan Mehmed ile şeyhi Ak Şemseddin'in münasebetlerine benzer bir halde idiler. Gerçekten Alp Arslan ile Buharalı imamu da aynı derecede ruhî bir kaynaşma içinde idiler. Sultan Alp Arslan, Malazgird'den önce, Şif Fâtimilere karşı Suriye seferine giderken, ordusuyla birlikte, Fırat nehrini geçiyordu. Buharalı İmam bu esnada Sultan'a: «E f e n d i m i z ! B u n i m e t i n d e n d o l a y ı A l l a h a ş ü k r e d e r i m . Z i r a b u n e h r i , n e İ s l â m d e v r i n d e v e n e d e e s k i z a m a n l a r d a , k ö l e l e r m ü s t e s n a , i l k d e f a b i r T ü r k h ü k ü m d a r ı o l a r a k s i z g e ç i y o r s u n u z » d i y e r e k b ü y ü k g a z i y e i n a n c ı n ı b e l i r t i r k e n t a r i h i b i l g i s i n i d e g ö s t e r m i ş t i r . B u h â l i s â n e d u y g u l a r ı n i f â d e s i k a r ş ı n d a A l p A r s l a n b ü t ü n

